

ἀδικον λαλεῖ· καὶ τελευτᾷ οὐδὲν καὶ ἢ ὄψαται βῆ Σωκράτους.

Τὴν μὲν κωμῶδιαν κατέθηκε καὶ Σωκράτους, ὡς τοιαῦτα νομίζοντος, καὶ Νεφέλας καὶ Ἀέρα, καὶ τὴν ἄλλ' ἢ ξένοις εἰσαγγόντος Δαίμονας. χορῶ δ' ἐχρησάτο Νεφελῶν πρὸς τὴν τοῦ αἰδελῆος κατηγορίαν, ὅθεν οὐτως ἐπεγράφη. διήγ' δὲ φέρονται Νεφέλαι· οἳ ἢ κατηγορήσαντες Σωκράτους, Μελίτος καὶ Ἀνυτος.

Ἄλλως. Θωμᾶ τοῦ Μαγίστου.

Ἄνυτος καὶ Μελίτος Σωκράτει πρὸ Σωφρονίσκου βασιλευσάντες, καὶ αὐτὸν μὴ δυναμῆμος βλάψαι, ἀργύριον ἰκανὸν Ἀεισοφάει δειδῶσιν, ἵνα δράμα κατ' αὐτὴν συστήσεται. καὶ ὁ δὲ παιδῶν, γέροντά πνα Σξεφιάδην καλούμενον ἐπλάσατο ὑπὸ χρεῶν πιεζόμενον, ἃ δὴ αἰπλῶκει πρὸς τὴν τοῦ παιδὸς Φειδιππίδου ἰπποτροφίαν. οὕτω ἢ τέτων ἔχοντων, μὴ ἔχον ὁ Σξεφιάδης τὴν ποιήσει πρὸς τὰ χρεῖα, βεβλήεται πρὸς αὐτὴν πρὸ Σωκράτει τ' ἑτέροις παῖδα ἵνα παρ' αὐτῶν τ' ἀδικον μάτη λόγον· καὶ ἔτω αὐτὸν δανεισὰς ἀποκερῶσται. Φειδιππίδης μὲν οὐκ πολλὰ δειδέντος τοῦ πατρὸς, πρὸς αὐτὸν ἐκ ἐπιείκειας ἀποτιχῶν ἢ ὁ φρεσβύτης τ' ἐπ' ἐκείνον ἐλπίδος, καὶ ἐκ ἔχον ὁ δὲ πρὸς καὶ γήνηται, εἰς δευτέρου εἶδε πλουτῶ. ἔδεν γὰρ τ' ἡλικίας φροντίσας, ἔδεν ἐνθυμηθεὶς εἴπισιν ἀποπρὸς δόξειεν αἰὲρ γήνηται ἔδεν ἀμειψάειν, κατὰ περ κομιδῆν ἢ νέου, ἀρχόμενος, ἀλλ' εἰς ἐν ἀφωρακῶς μόνον ἐκείνο, ἔδεν ἄρα οἷος τε γήνηται αὐτὸν δανεισὰς ὅθεν παιδοῖς ἀποσερήσται τὰ χρεῖματ' αὐτὸς πρὸς τὴν Σωκράτει· ἐκ ἔχον ἢ ὑπηρετοῦν τῇ νοήσῃ τ' νοῦν, ἀλλὰ τοιῶτος ὧν οἷος ἐμάνθαιεν οἷος καὶ πρὸν τ' παιδείας ἐφῆσται, αὐτὸς μὲν ἀπὲρ γὰρ παιδῶν πρὸς αὐτὸν ἢ πρὸς παιδὶ καὶ αὐτὸς πολλὰς πεποίηκε τῶν δειδέσων ἵνα τῶν Σωκράτους ὁμιλητῶν γήνηται ὅθεν, καὶ γέρονε καὶ μεμάνθηκε. συνίσταται ἢ τὸ δρᾶμα ἐκ χορῶ Νεφελῶν. ἔχει ἢ κατηγορίαν τῶν Σωκράτους ὅθεν αὐτὸν συνήθεις πρὸς ἀφροὺς κωμῶν ἐνόμισε δαμόνια. Ἀέρα. Νεφέλας καὶ τὰ τοιαῦτα.

OCCASIO FABVLÆ QVÆ IN-
SCRIBITVR NVBES.

EX FRISCHLINO.

Qoniam Aristophanes hac Comædia Socratem insectatur: nos Occasionem Fabulæ ex Eliano referemus, apud quem lib. 2. Var. historia Cap. 13. copiose & eleganter omnia, qua huc pertinent, describuntur. Amytus, inquit, causas & vias quærebat contra Socratem: propter ea quæ supra diximus. Metuebat verò Athenienses, & illorum voluntatem suspectam habebat, quem admodum accepturi essent hominis accusationem. Nam celebre nomen Socratis erat, tum propter alia, tum potissimum, quod in Sophistas vehementer inueheretur: in quibus nihil sanum inerat: & qui neque sciebant, neque docebant quicquam operæ pretium. Ab his igitur initium petere & periculum facere cœpit, quam in partem accepturi essent accusationem Socratis Athenienses. Nam statim eum in crimen vocare, non arbitratur esse consultum: partim ob ea, quæ exposui: partim, ne Socratis amici & asseclæ exasperatos, contra accusatorem, iudicum animos in suas partes abstraherent, & sic in se aliquod malum redundaret: ut qui falsò detulisset hominem, non solum nullius calamitatis in Repub. autorem: verum etiam ex diuerso, ciuitatis Atheniensium ornamentum. Quid ergò excogitat? Aristophanem Poetam Comicum, nugatorem: qui & ridiculus erat, & talis haberi studebat: subornat & persuadet, ut in Comædia Socratem ab iis, quæ plerique de eo conficta norant, malis taxaret atque incesset. Esse loquacem, & dicendo efficere, ut mala causæ bonæ videantur: introducere novos & inusitados Demones: cum neque nosset interim, neque reuerenter haberet Deos, atque hæc ipsa quoque in eos, qui eius opera viderentur, transfundere, & eos in falsam opinionem inducere. Aristophanes, arrepto argumento, admodum strenue risum interposuit, & metrorum festiuitatem: optimum Græcorum, aduersus quem diceret, materiam sibi faciens. Non enim illi Cleon erat in Dramate propositus: non suggillabat Lacedæmonios, aut Thebanos, aut ipsum Periclem: sed virum Diis omnibus, præsertim Apollini, charum. Proinde rei insolentia, & inusitata in Scenâ spectaculo Socratis: primum omnes Athenienses, cum nihil minus expectassent, obstupuerunt. Deinde, quoniam naturâ inuidiosi erant Athenienses, & ad optimis quibusque detrectandam proclives: non solum illis, qui in administratione Reipub. & magistratibus excellere: verum etiam qui vel doctrina literarum, vel vitæ grauitate præfulgerent: incundum eis lu-

dicuntur